

Arrest

nr. 99 110 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 oktober 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.09.2012 bij onze diensten werd ingediend door:
A., L. (R.R.: ...)*

geboren te (...) op (...) 1989
Nationaliteit : Russische Federatie
adres: (...)
nationaliteit: Servië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 16.10.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift' niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De tweede verwerende partij werd op 20 december 2012 per aangetekend schrijven in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt in essentie dat de motivering in de bestreden beslissing "*nietszeggend*" is en er niet wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Er wordt geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of/en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet beperkt tot de hypothese van personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaakt voor het leven van de persoon. Er is niet nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en/of er een gevaar bestaat voor een onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van een adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst. Het motief dat er niet zou zijn voldaan aan artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet gesteund op een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is niet correct. Uit deze beperkte beoordeling wordt afgeleid dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Het motief schendt de motiveringsplicht. Het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet is ruimer dan

enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Verwerende partij dient ook na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

3.2 Er is geen nota met opmerkingen en administratief dossier ingediend.

3.3 Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Voormelde bepaling laat verweerder toe, mits voldaan is aan bepaalde vormvereisten en behoudens indien de aanvrager handelingen pleegde zoals bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen in te willigen in twee gevallen, namelijk:

- wanneer de aanvrager een in België verblijvende vreemdeling is die zijn identiteit rechtsgeldig aantoonst en tevens aantoonst dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

of

- wanneer de aanvrager een in België verblijvende vreemdeling is die zijn identiteit rechtsgeldig aantoonst en tevens aantoonst dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf omwille van zijn medische situatie een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gelet op het ontbreken van een adequate behandeling aldaar.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 oktober 2012. De ambtenaar-geneesheer zet in zijn advies het volgende uiteen:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N.v.United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v.United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 7/9/2012 blijkt dat de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 5 juli 2012, nr. 84.293)

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De ambtenaar-geneesheer stelt bijgevolg vast dat de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene aangezien het hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte betreft. Deze motivering laat op zich evenwel niet toe te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer die conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de in artikel 9ter, § 1, eerste lid bedoelde risico's te beoordelen, van mening was dat deze medische problematiek – die niet in vraag gesteld wordt – tevens niet beschouwd wordt als een problematiek die geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van verzoekster. De arts-adviseur stelt in het advies van 16 oktober 2012 dat “de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene”. De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een

vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is. Aan deze vereiste is *in casu* niet voldaan, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer geen antwoord blijkt op de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

De door de arts-adviseur in zijn advies aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Verzoekster kan dus gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet werd miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 18 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN